

Andrej Morovič

Odrobek

Startal sem iz Frankfurta, v začetku avgusta. Cilj prve etape je bil Singapur. Komaj sem dobro pogoltnil letalski obrok, mi je postalo slabo, kajti obvezna tropska cepiva sem vzel veliko prepozno in zato vsa naenkrat. Edino, kar sem videl Abu Dabija, kjer smo imeli vmesni postanek, je bilo stranišče, arabsko stranišče v bližnjem posnetku, ker sem samo bruhal. Vse sem izbljuval: avionski futer, zdravila in nemške kulinarične spominčke. Samo toliko sem opazil, da so tam simboli za dame in gospode drugačni in da je stranišče blazno smrdelo. Za inšpekcijo abudabijskega letališča, ki je menda zgrajeno v obliki gigantske gobe, mi je zmanjkalo časa. Osem ur kasneje smo pristali v Singapuru. Takoj mi je šel v nos. Mesto je en sam nakupovalni center. Vse je čisto, da se ti zmeša. Če pljuneš na pločnik, stane to petsto dolarjev, medtem ko neodstranjena pasja klobasa, začuda, borih tristo. Celo za Nemca je Singapur neznosen, za Nemca še posebej, ker ob njihovem primeru nazorno vidiš, kam ta marljivo-točno-čista obsesija pripelje. Pa tista podzemeljska, bolj klinična od klinike Mayo, in tam naj bi ostal deset dni. Vedel sem, da tega niti v sanjah ne bom zmogel. Po zemljevidu sem tuhtal, kam naj se umaknem. Prišlo mi je na uho, da obstajajo kakih tristo petdeset kilometrov severno, v Maleziji, ljubki otočki, ki jih s Singapurom veže direkten avtobus. Uspelo mi ga je zamuditi in sem smel še en dan požirati zelene katarje ter se hahljati nesrečnim lastnikom psov. Še cuckom samim je bilo neprijetno, da kdo venomer šari po njihovem dreku. Naslednjega jutra je ni bilo sile, ki bi me zavrila na poti k uspehu. Meja je bila blizu in tako neverjetno zavarovana, da v primerjavi z njo zbledi celo slika pasu smrti med Nemčijama. Povsod znaki z resničnimi vislicami, na katerih je pisalo death penalty za tihotapce mamil. Trepetal sem, da mi bo kdo kaj podtaknil v prtljago. Srečno sem jo odnesel. Dolgo smo se vozili skozi posekane pragozdove, bilo je lepo, do pristaniščeca, iz katerega naj bi odrinila ladja. To je tudi storila, z osmimi urami zamude. Čas sem prebil v zaspani restavraciji, veliko pil, jedel in bral. Ena vrlin Azije je, da lahko ješ, kadar te piči. Ladja je spominjala na barkačo za vietnamske begunce. Odplula naj bi opoldne in sonce je strmoglavljalo v tropske vode. Sedel sem v džunki, bila je noč, ko se je primajala gruča

popotnikov, kot jaz namenjenih na otočje Tioman. Blondinec, ki se je razkošatil nedaleč od mene, se mi je zdel čudno znan. Pozanimal sem se, od kod je. Leno je rekel: Berlin, in jaz sem dodal: Pajdaško gnezdo? Odvrnil je, da čisto zraven stanuje in je tam hočeš nočeš pogosto. Imenoval se je Taufenbach, odlično sva se zagovorila. Šlo je pet ur skoz nepredirno temino. Vso pot sem se sekiral zaradi piratov. Mislim sem: Sranje, v dreku si. Malezijski krmar je brezskrbno motril črnino in to me je malo, a ne preveč, pomirilo. Pristali smo ob razpadajočem pomolu z velikimi luknjami. Pritekli so mahajoči otroci in nas v nazalnem falzetu pozdravljali: Ello, mister. S Taufenbachom sva ostanek noči prespala v razklumpani kolibi. Ko je palme torpediralo sonce, sva poiskala spodobnejši dom. Najela sva vsak svoj bungalov na kolih in tako je bil Taufenbach na desni, jaz na levi, med nama pa nekako štiridesetletna Danka s kratko pričesko. Bila je čudovito žilavega telesa in dobro utrpana. S hčerko sta pol leta štopali skoz Združene države, preden sta se začeli klatiti po Aziji. Dajala je vtis kolonialne dame - dvajseta leta v Afriki, blond, pegasta in finih, a strogih potez. Vsi štirje smo hodili po džungli, se kopali v slapovih in tolmunih. Pripovedovala je o svojem očetu, ki si je na sence položil pištolo in sprožil, jaz pa o mami, ki leži v Marseillu brez noge. Zelo sva se zbližala, Taufenbach jo je pa fukal. Sam bi jo veliko raje, a bilo je korektno, saj je ostal dlje na otoku in precej starejši je bil od mene.

Čez teden dni sem se vrnil v Singapur in odletel v Džakarto. Že med pristajanjem me je postalo strah tega osem milijonskega mesta, povsod sami slumi in previdno, previdno. Moral sem na avtobusno postajo, ki je ležala v enem takih slumov. Letališče je ostalo za mano in po nekaj minutah sem se znašel sredi morja razpadajočih barak in kopic čudnih ljudi. Vrela sopara me je morila. Srce sem imel pol v grlu, pol v hlačah. Singapur je bil kvadratura Evrope, Malezija podeželska idila, Džakarta pa instanten kulturni šok. V obraz mi je prasnila zmešnjava besed, kam ste namenjeni in podobno. Preden sem se dobro obrnil, mi je nekdo sunil prtljago. V mislih sem se za vedno poslovil od nje, on pa mi jo je uslužno nesel do avtobusa. Ljudje so bili v resnici neznansko prijazni. Moja bojazljivost je bila ledina s predsodki pognojenih utvar. Kot bi popotnik v New Yorku pričakoval, da bodo ustreljeni pljuskali iz modrih nebes. Potolažen, da je pozornost kot vedno ustrezna, sicer pa ni panike, sem samozavestneje nadaljeval pot v hribovsko mesto Bogor, za katero sem slišal, da je nekoliko dražje, ima pa znosnejšo klimo. Nastanil sem se v prikupnem majhnem hotelu. Sredi atrija je bil bazenček s hladno, kristalno čisto vodo za umivanje - mandi. Človek se poliva z veliko leseno zajemalko in ne zagazi vanj, kot to počnejo Američani. Bogor je bil čudovit. Spoznal sem nekaj zanimivih ljudi. Sprehajal sem se po mestnem parku, v katerem je mrgolelo študentk iz Džakarte. Če sem šel približno mimo kake skupinice, se je že začelo hihitanje, mahanje in tenkoglasno vzklikanje: Kam hir, kam hir. Bilo je kot pri Beatlesih v Rusiji. Spočetka nisem hotel, ker nisem točno vedel, kaj je zdaj že spet to, poleg tega aziatik ne maram, vendar sem moral kmalu ugotoviti, da nikakor ni bilo mišljeno spolno. Ženske so tam drugače uglašene; hotele so le spoznati

Evropejca, se malo pogovarjati in ga pocukniti za svetle lase, ker to prinaša srečo. Spremenil sem odnos in začel v tem cirkusu uživati. Dobro dene, če te ves čas obravnavajo kot Johna Lennona ali Johnnija Rotna. Stalno sem paradiral po tistem vrtu, ki je bil vreden naslova botanični. Po tratah so sedele snažne družine pri obedu. Ko je bil čas za skupinsko fotografijo, so ugrabili najbližjega belca in ga postavili medse. Tako sem se tu in tam nenadoma znašel v gruči nasmejanih, izjemno priljudnih neznancev.

Čez nekaj dni sem odpotoval v Yogyakarta, dokaj veliko, predvsem pa zelo lepo mesto. Za petsto kilometrov razdalje je avtobus potreboval skoraj petnajst ur, ne zaradi slabih cest, temveč zaradi mnogih postankov v restavracijah. Lakota tam res ne obstaja. Hrana je bila vračunana v ceno vozovnice, ki že tako ni bila draga. V Yogyakarta sem prvič resneje prišel v stik z lokalno populacijo, spoprijateljil sem se z nekim slikarjem. Vodil me je v razne batik delavnice in, to mi je bilo posebej všeč, v prepovedano četrt - pokrito zadevo, ki je spominjala na arabsko kasbo s prostitutkami, boksom, kvartopirci, igrami na srečo in podobnim. Tam je bilo resnično nevarno, saj belcev ni bilo videti. Sploh se ni dalo priti noter, baje, če nisi bil v spremstvu domačina. Tiho sem se držal ob strani in prisluškoval kurbam, ki so mi natresle prgišče fascinanto divjih zgodb. Bilo mi je blazno všeč. Samo paziti je bilo treba, ljudem ne gledati predolgo v oči, ne provocirati. Njihova prijaznost zna bliskovito mutirati v brutalnost. Ubijajo z nasmehom, se govori. Verjetno že spet pretiravanje. Slikar me je kmalu znerviral. Edini namen njegove prijaznosti je bila prodaja slik. In kaj naj bi jaz z njimi počel.

Čeprav sem do Balijske imel letalsko vozovnico, sem dal prednost avtobusu. Vožnja je trajala še dlje, kakih dvajset ur. Na trajektu sem si rekel, varčeval boš denar, ne boš se peljal klimatizirano. Končal sem globoko v drobovju ladje. Povsod okrog mene so hrumeli motorji klimatskih naprav, ki so hladile tiste srečneže zgoraj. Zgrabila me je panika, da se bom zadušil, in potem sem enostavno zaspal, ker tako potrebuješ manj kisika.

Na Balijsko sem bil najprej na južni strani, v Kutu. Bilo je zoprno kot na Majorki, samo da so Nemce nadomeščale trupe širokoplečih Avstralcev. Po grebenih turkizne vode so se preganjale jate surferjev. Dolgi, v vetru vihravi lasje in duplina v glavi. Nisem ravno prototip prevzetnega plažnega postopača. Raje počivam v senci z dobro knjigo v roki. Potem sem še skoraj utonil v Indijskem oceanu - valovi so bili tako svinjsko visoki, da se mi tudi kopati ni več dalo. Odpeljal sem se na severno obalo, ki ni tako lepa, kajti plaže so črne od vulkanskega bruhanja, a tam je bil mir. Bival sem v koči iz bambusa. Bilo je poceni, položaj admiralski, toda zelo umazano in veliko podgan. Prvo noč me je zbudil čuden občutek. Aktiviral sem vžigalnik ter zakolesaril od groze: s stropa se je name spuščala armada velikih pajkov. Srli so svoje niti in se mi nezadržno bližali, ogabni nestvori, nekateri so se pravzaprav po lastnem dreku že umikali nazaj v višave. Točno sem vedel, kaj bodo počeli, ko bo plamenček ugasnil. Potem sem jasno sanjal neskončno nadaljevanko, kako me pajki pičijo, bziknejo vame

kislino, da me razgradi v tetrapak smrdljive kašaste mezge in me lahko vsak cuclja, če je le slamica pri roki. Tako se človek navadi ceniti sij dneva luči.

Med enim sprehodov ob obali sem zagledal moškega, očitno gej barže, kako se komaj opazno drgne ob veter in nekaj meditira v spodnjem perilu znamke Nikos. Pomislil sem, ta je lahko samo iz Berlina. Bil je več kot to. Njemu v čast je Taufenbach, ki je bil tudi na Baliu, natresel nekaj hecnih anekdot. Holger. Ponudil se je, da mi namaže hudo ožgan hrbet. Je ni bilo primernejše osebe za to opravilo. Značilno je gostolel: Och Max, namazal te bom, če si opečen, z veseljem ti to naredim, paziti moraš na soncu, zdaj te bo Holger čisto previdno namazal in počaaasi, lep hrbet imaš, Max, in tvoji lasje so prekrasni, hočeš, da ti obrijem lase? Ustrežljivost in persona, bolničar po poklicu. Delal je na terenu, reševal pobožne babice, infarktne moške šoviniste in podobno. Povedal mi je zgodbo, ki se je pripetila, ko so jih pod nujno klicali v Wedding. Pritulijo s policaji, gasilci, z vsem lalilalu, in tam na pločniku se uvija možak v avtentičnem kostumu Batmana. Vse kaže na to, da je padel ali skočil skoz okno, ker leži v precej nenaravnem položaju. Holger se skloni k ponesrečencu. Ta ga krčevito zgrabi za roko, se dvigne, kolikor mu dopuščajo ugašajoče moči, in šepne: Rešite ženo, rešite mi ženo. Ja, v katerem nadstropju, vpraša Holger. V drugem. Vrata so zaklenjena, na zvonec se nihče ne oglasi, torej morajo vdreti. V sprejemnici nikogar, a v spalnici je razkrečena, na ležišče privezana gola ženska. Sredi sobe je prevrnjena garderobna omara, ki kaže k oknu. Možakar je zvezal soprogo, se povzpel na omaro, ona pa bi morala kričati: Reši me, Batman, reši me, Batman. V trenutku, ko je hotel odrešilno pikirati nanjo, se je zadeva prekucnila vznak, Batman pa je trdo pristal na profanem delu ulice, po kateri patrolirajo popadljivi proleti in poduradniki z bokserji, dobermani in šnavcerji.

Zgodbo sem po vrnitvi v Berlin razlagal prijateljem in znancem, kot bi jo sam doživel. Krohotanju ni bilo konca. Potem sem z njo enkrat, ko mi je dokaj zabavno prišlo, hotel začiniti postkoitalno kramljanje, toda ljubica me je odsekano ustavila: Halt, to je zgodba iz Miške v džambodžetu ali iz Pajka v juka palmi, predavaš mi iz ene teh knjig o modernih nemških mitih.

S Holgerjem sva se vozila v džunglo, k toplim izvirom. Voda je pritekala iz kamnitih levjih gobcev in se je dalo krasno kopati. Bilo je totaaaalno čarobno, na motorju z Maxom. Vedno me je tesno objel. Manj iz pohote kot iz skrbi, ker je bil enduro taka mrcina. V tolmunu je mrgolelo indonezijskih dečkov. Holger je mencial s permanentno erekcijo in žametno stokal: Ah, so tukaj vsi sladki, moj bog, komaj dvanajst, ampak blazno.

Večkrat sva se peljala v hribe. Bilo je čudovito: voziš se mimo terasastih riževih polj, prideš do vegaste kože poleg razrušene štale in v njej lepota, da ti sapo zarubi, prodaja pečene banane in čaj. Vprašal sem se, kaj tam počne. Na Baliu so ženske prelepe, to ve že vsak, pa še res je. Izsevajo neki poseben čar.

Velikokrat je bil kje kakšen praznik. Domačini so pekli slaščice, v dar bogovom ali kaj vem in jih delili tudi tujcem, če niso motili. Božansko, čeprav nisem najbolj zagret

konzument te vrste popotniške kulture. Tempeljev in podobnega se tiktak naveličam, da cerkva sploh ne omenjam. Raje uživam kuharske umetnije, berem ali pa, že redkeje, čemim v senci na plaži. V enem takih momentov sem doumel, da brezdelje počitnic ni zame.

Pod noč sva s Holgerjem hodila večerjat v bližnji zaselek. Z njegovim posredovanjem sem pristal na veselici LSD. Ko mi je bilo efeminiranega afnanja dovolj, sem odtaval na plažo. Sedel sem v smeri Berlina in se koncentriral na Evo, v upanju, da bova vzpostavila neposredno zvezo, a pri njej je bilo ves čas zasedeno. Samo to žensko sem imel v betici. Neprestano sem ji pisaril, vsak dan. Pisma so bila zelo intenzivna. Blazno sem hrepenel po njej in hrepenenje pretočil v tinto peresa. Moram reči, da se nisem ponavljal. Slikal sem ji opažanja o deželah, skoz katere potujem, kaj počnem, vse sem ji predočil v fulminantnih niansah. Eva je moje izlive z veseljem prebirala, tudi potem, ko jih ni več hotela. Dvakrat mi je, čeprav je to nerada počela, celo odgovorila z golido ljubezni. Mislil sem si: Uah, in zanosno nadaljeval.

Takrat sem bil že v Aucklandu, Nova Zelandija, na obisku pri Sandri Helen Anderson. Sandra je bila ljubica izpred let. Spoznala sva se bila v Grčiji in se nekaj tednov lepo gonila po zapuščenih plažah. Skiathos, Skopelos, Skiros. Sedel sem torej v njenem vrtu in štancal ljubezenske ode Evi. Sandra je bila precej starejša od mene. Zelo lepa ženska. Mislil sem, da bo šlo tudi v Zelandiji z nama tako naprej, a sem se motil, nič ni bilo s posteljo. Ne glede na to ji ni bilo prav, ko sem prejel tisti Evini pismi in pozabil na vse. Ves dan sem bil kot blažen, vedno znova sem prebiral gredice zamršenih črk, bebec.

Sandra je vzela dopust, da bi mi razkazala domovino. Po enem tednu sem je imel dovolj, ker je bila tako neizmerno hladna do mene. Sploh nisem hotel fukati, hotel sem le, ne vem, vsa toplota, ki sem jo takrat v Grčiji čutil do nje, je izparela. Do mene se je obnašala kot do neke poljubne ritke. Nekajkrat sem jo opozoril, da tako ne bo šlo, če ne bova razčistila... Nisem si bil čisto na jasnem, kaj sploh hočem od nje, verjetno sem le hotel ponovitev, ona pa ne, saj to ni bil problem. V glavnem, peljala sva se čez Highlands, nekje med Hamiltonom in New-Plymouthom, ko sem vzkipeł: Dovolj te imam, ustavi, tukaj bom izstopil. Togotno sem vzel nahrbtnik iz prtljažnika, bilo je na kdove kateri cesti, po kateri nikoli ne pelje nobeno vozilo, in pribil: Izgini, da te ne vidim več. Blazno je bila jezna. Vzela si je dva tedna dopusta, posranček junior pa po nekaj dneh izjavi: Ne zdržim več. Pohodila je plin, se čisto zares odpeljala, jaz pa sem ostal tam in nič.

Ta incident je bil kriv, da me je tretje Evino pismo, v katerem me je prosila, naj ji ne pišem več, zgrešilo. In jaz sem seveda kot pritegnjen leporečil naprej, do konca potovanja se je nabralo šestdeset spisov, ves čas fiksiran nanjo in na frankfurtsko letališče, kjer naj bi me čakala.

Štopal sem od ovinka do ovinka, skoz pravljico, divje razdrapano krajino. Človeškega sem videl bolj malo, kvečjemu odcep za samotno kmetijo s posrečenim

poštnim nabiralnikom. Občasno kako vasico; zaselek s trideset tisoč dušami je štel že za mesto. Potoval sem vse do Wellingtona, prestolnice Nove Zelandije, v glavnem s tovarnjaki, ki so prevažali kivije, ker razen sadja in milijonov ovac tam ni ničesar. Wellington je bil dopadljiv. Raziskoval sem pivnice, ljudje so židane volje namakali grla, in potem sem obrnil nazaj proti severu. Bil sem v mestecu Napier, ki je bilo v potresu popolnoma uničeno. Zgradili so ga na novo, vse stavbe v očarljivem stilu Art Deco, zasičenih barvnih odtenkov: rumena, rožnata, rdeča. Zdelo se je kot Miami v malem. Če se ne motim, je Miami zgrajen v istem slogu, ne vem, še nisem bil tam, saj je vseeno. Napier mi je ugajal tudi zato, ker ga turisti niso poznali. Obala je bila resda neprivlačna, a bilo je lepo znati se pred kričeče modro izpostavo tobačne tovarne Rothmans, kot pred kako holivudsko kuliso. Od tam sem počasi napredoval proti jezeru Taupo. Počasi, ker hitreje ni šlo. Spal sem v mladinskih hostlih ali pa pri ljudjih, ki so mi ustavili. Izjemno so bili gostoljubni. Okolica je bila neverjetna, sami vulkani in smrad po žveplu, ki je uhajal iz razpok v zemlji in iz ogromnih kraterjev. Od vsepovsod so se dvigali mogočni stebri pare, da nisem vedel, kako so ti kraterji globoki. Prepričan, da nimajo dna, sem bil skrajno previden. Podrobno sem spoznaval čare samote, pisal Evi in se, netipično zame, predajal čudesom narave. Totalno sem zapadel v krajinski trip. Ostal sem kar nekaj časa, da se spočijem od potovalnega stresa. Navdušila me je nedotaknjena čistoča jezer in rek. Videlo se je deset metrov globoko do dna, ki je bilo kot na dlani, in vroči vrelci, kamor pogledaš. Plaval sem, to vodo pil, doživel sem stvari, ki smo jih v Evropi že davno pozabili. Potem sem moral naprej, da ne zamudim letala. Bil je oblačen dan, kakih dvajset stopinj in zrak je bil brej z dušečim žveplom. Na vse strani bizarna vegetacija, še kar ameriška scena. Stal sem in stal in se sploh nič ni zgodilo. Težava štopanja v Novi Zelandiji ni, da te ljudje ne bi pobrali, brez pomišljanja to naredijo, samo kaj, ko ne pride nobeden. Stojiš tam, nevarno sicer ni, ovc kolikor hočeš, torej si misliš: V redu, vsaj lačen ne bom, in potem čakaš. Že od daleč sem slišal bližajoči se hrum avtomobila. Pridirjal je žal iz napačne smeri. Za volanom je sedela privlačna ženska, sama. Temperamentno mi je pomahala, še pomežiknila in že so jo skrili kraki dreves. Bil sem spet sam z molčečo narodo. Izza kulis se je silno oglašala Eva. Kako uro in pol kasneje je ženska zopet pridirjala mimo. Vnovič mi je pomahala in pri tem delala neverjetne grimase. Mislil sem, da me zajejava, a kakih sto metrov naprej je zavrla, da je asfalt skoraj nabralo v štruklje, in vzvratno približnala do zaprepadlega mene. Natanko kot v sanjah vsakega moškega štoparja. Sem si rekel: Dobro. Odprla je vrata, poškilila izpod sončnih očal in rekla: Živio, jest sem Jenny, kam potuješ? Rekel sem: v Auckland, ki je bil petsto kilometrov daleč, ona pa mi je odvrnila, da gre samo do Rotorue. Povsem zadovoljen sem vstopil. Bila je glavna predstavnica Remyja Martina za Novo Zelandijo. Vozila se je od enega podeželskega kluba do drugega in za neverjeten denar prodajala konjak. Zapeljala sva na eno gosposkih posestev. Iz prtljajnika je vzela nekaj dragocenih steklenic, ki so tičale v ličnih lesenih škatlah, in mi rekla: Drnjohaj, če hočeš. Pustila me je samega z denarnico in vsem, no, saj ji ne bi imel kam uiti. Čez nekaj časa se je vrnila vsa

razigrana in vzklila: Fuck, I got it, one thousand bucks, ali kaj vem. Zaupala mi je polno ime: Jane MacIntyre Caddy. Povprašala me je to in ono, mi govorila stvari kot: Ženitev je romantično, idealistično sranje, fuck, v obleki Chanel, z rejbankami in za njimi fino izrezan obraz skoraj žlahtnih potez. Imeti je morala kakih petintrideset let, ženska v cvetu življenja, kot se reče. Proletarsko besedičenje je bilo v čudnem kontrastu z njeno zunanostjo. Vsaka druga beseda je bila fuk, pa zelo na glas in hitro je govorila, kot vsi Novozelandci. Razburljivo sva sekala krivine, vse do Rotorue. Tam se je pozanimala, kot češ zdaj pa zares, da kam sploh hočem. V Auckland, saj sem že rekel. Frajersko je prikimala, dobro, isti cilj imava. Samo prekontrolirati me je hotela in že sva drvela naprej skozi noč. Malo pred Aucklandom, dosegla sva predmestne četrti, me je vprašala, kje nameravam prespati. Tja, v mladinskem hostlu, v famoznem študentovskem sranju, ki stane dvajset dolarjev in kjer moraš za priboljšek še rokovati s sesalnikom ali se kako drugače vključiti v snažilne operacije. In vsi tisti posrani popotniki. Ponudila je, da lahko spim pri njej na kavču, če nimam nič proti kavčem. Isti trenutek so bili kavči moje najljubše pohišstvo. Zgodba je postajala vedno boljša. Posumil sem, da bo nemara resnično dosegla sanjske višave. Zafurala me je torej v njen sveže kupljeni domek. Na Novi Zelandiji so vse hiše lesene. Njena je bila kot iz kakega Greenawayevega filma. S svilenimi tapetami, z rožami, vazami, ornamenti v stilu dvajsetih let. Kopalnica je bila zlato-črna. Ko sem stopil vanjo, sem vzklil: Vau, Jenny pa je pristavila: Ja, v redu je, tako se sramne dlake manj vidijo. Hopla, prvi seksualni namig. Zunaj je bil bazen, velik kot zakonska postelja. Postajal sem okrog njega, dokler se mi ni pridružila s steklenico v roki, rekoč: Remy Martin, do you drink cognac? Začela sva se nalivati. Konjak se srka počasi, po malem, a pri njej je bilo to drugače. Še steklenico avstralskega rdečega vina je odčepila, kmalu sva bila dobro v rožicah. Pokazala mi je videospot neke domače skupine, v katerem je imela vlogo. Migala je z ritjo, da je bilo veselje, ter pohotno gledala skozi nekakšne tajniške cvikerje. Blazno dobra je bila tam na steklenem ekranu, pa tudi v živo nič slabša in že sem bil ves jebovoljen. Potem je rekla: Okej, greva papcat. Kot furija je oddivjala do centra, do neke super drage restavracije. Novozelandci so zelo angleški in tam so sedeli vsi ti fini gospodje z ženičkami. Že ko sva vstopila, tale mrha Chanel in jaz, v raztrganih kavbojkah, zlizanih čevljih Doc Martens, so naju čudno pogledali. Prisotni so bili tudi neki njeni, nič manj začudeni znanci. Jedla sva ne vem kaj, pila šampanjec in potem sem jo pod mizo začel otipavati. Godilo ji je, na ves glas se je krohotala, da je na neki točki vsa dvorana bolščala v naju. Omizje se je neusmiljeno treslo, natakarnem je postajalo vedno bolj neprijetno, bilo je fantastično. Totalno naščeta sva se odmajala ven in sedla v avto. Ležal sem ji z glavo v krilu, se opajal z dušo mednožja. Ko sva prispela, se kavča ni več omenjalo. Lahkomiselno sem si še enkrat ogledal bazen in padel naravnost vanj, kot v slabi milni opereti. Znašel sem se v spalnici, obležal na njeni postelji, vodni postelji. Bilo je špaso, vodna postelja. Kjerkoli že sem pritisnil navzdol, so poskočili vogali in z glasnim cmokom spet padli. Melodija čiste pohote. Divje, nič nežno sem jo napadel. Zahropla je: Oooh, ti nisi pridkan, res si poreden.

Odmomljaj sem: Ja, ja, poreden, ter poniglavo zapluzil vanjo. Tako je cmokljalo vso noč.

Zjutraj sem se prebudil z oseko v glavi. Nenadoma je v sobo pogledala neka ženska, rekoč: Hi, Jenny. Pričakoval bi, da bo prišlo do zadreg in mencanja, ampak ne, Jenny se je lakonično pretegnila: Uuh, večeraj sem ga spoznala. Povaljan štopar je bila očitno samoumevnost.

Skupaj smo zajtrkovali. Prijateljica je bila precej na psu. Vrgli so jo iz službe, ker ni hotela fukati s šefom, in smo torej pili naprej. Spet konjak, to se mi je zdelo že malo perverzno. Poklicati sem smel še prijatelje v Nemčiji, nato me je Jenny zategnila do avtobusne postaje, vsa čista, v novih oblekah Chanel, perfektna. Dala mi je emoček na lice, pa zdrava ostani.

Iz Bangkoka sem ji poslal velik paket z vsemi mogočimi imitacijami parfumov Chanel. Čez tri četrt leta je priromal v Berlin, naslovnik neznan. Ne vem, ali se je preselila, izgubila delo ali padla v Pacifik.

Odletel sem nazaj v Džakarto, to bedno, umazano velemesto. Značilna azijska ulica, kjer se tiščijo vkup cenene šupe za nahrbtnikarje in podobno zalego, mi je nudila luknjo za marko na noč. Bilo je abstruzno, polno zamorjenih Angležev brez potnega lista in denarja. Zdeli so se mi še nevarnejši kot prebivalci slumov. Rekel sem si: In kaj zdaj, boš spal? Bilo je obupno vroče, štirideset stopinj, mesto je dušila debela pernica smoga in vlaga je bila vsaj stoodstotna. Ni se bilo treba premikati, zadostovalo je ležati v postelji, da je kar lilo s telesa. V kopalnici je mrgolelo insektov. Torej sem pohitel s prhanjem. Šel sem v recepcijo, nikjer nikogar, odprl hladilnik in, krščenmatiček, bil je zvrhano poln zelenih steklenic Beck's. Nič celih šestinšestdeset litra. Ko postane reklama sladka realnost. Pomislil sem na Pajdaša, na Madonno, na Evo, s katero sva ga toliko spila, in naredil oči. Gagnil sem: hello, hello, kot nekdo, ki odkrije mrtvaka, plačal tri steklenice ter se umaknil v spalnico. Ekspeditivno sem jih pogнал po grlu navzdol, takoj mi je šlo bistveno bolje. Potem so v moje razvlečene sanjarije vdrl ljudje. Neki Francoz, ki je že pol leta živel v tem gnilem hotelu brez oken, izdeloval majice ter jih izvažal v Francijo. Posel mu je šel dobro od rok, se je zdelo, a za kakšno ceno, fant moj, trohniš v tej kletki, ne vidiš dneva, sem mislil svoje. Spremljala sta ga pariška Židinja z nosom in flamski prodajalec drog, ki je omenil možnost konzumiranja hašiša. Pričaral je zajeten kos šita, vreden indonezijskih vislic. Spreletelo me je, da sem gođen za ječo in za dlje časa, a kaj, bil sem nasekan in vsega voljan. Odrobil je košček na mrežico vodne pipe in potem smo kadili. Židinja se je malomarno razkrila v prekrasni goloti. Arlette Sicsic, s primesjo Sinti krvi, bombastična mešanica. Imela je goste črne lase, velike, rahlo prirezane oči, kraljevski nos in usta za se zaljubit. Govorila je tipično pariško, super intelektualno, z bonbončki argoja vmes. Bentila je čez Auschwitz in katoliške nune, ki so na ozemlju koncentracijskega taborišča nameravale postaviti samostan. Oči so mi skakale iz jamic. Arlette, že zven tega imena je pogнал neurje mravljincev po trupu in udih. Strast v glasu pevca flamenka, uah, a večer nekako ni bil namenjen najpomembnejši stvari na svetu, temveč

težkim hlapom hašiša in poljskim katoliškim nunam, jebem jim svetega fotra. Arlette je edina ostala živahna. Zahtevala je še dima, Flamec pa je stisnil rit: ne dam, nato sta se zrvsala. Za konec smo vsi štirje ležali na postelji, popolnoma goli, in se hehetali pod strop.

Ko sem se zjutraj prebudil, mi je bila Džakarta bistveno bolj všeč. Razumel sem Francoza, zakaj je tu že pol leta. Če človek kaj takega počne vsak večer, potem pač ostane. Tudi malemu Indonezijcu, ki je delal v hotelu, se je zdelo vse skupaj fino. Dvomim, da je bil star več kot štirinajst let. Venomer se je smehljaj in govoril: you wont Beck's, you wont some other Beck's, he? Po kosilu - v Džakarti sem imel le en dan - sem se odpeljal na letališče. Preden sem odrčal v Bangkok, sem poklical Evo, kot že mnogokrat prej, in za nekaj toplih besed zagonil prgišče denarja.

V Bangkoku se je štorija z bednim hotelom ponovila. Zopet brez oken, ki pa že tako ne bi nič hasknila, kajti zunaj je bilo vse skupaj še huje. Stene so bile lesene, namesto stropa rešetka iz bambusa, da se je boleče razločno slišalo ljudi v sosednjih gajbah smrčati, fukati in kričati vso božjo noč. Bistvenega pomena je bil ventilator, ki je invalidno škripal iz temnih višav. Bila je monsunska sezona. Ko je deževalo, in to se je stalno dogajalo, so name curljali potočki sparjene vode, da sem bil popolnoma moker, in po pravici rečeno, mi je bilo vseeno, ali od dežja ali od znoja. Oblakom se je dobesedno trgalo. Voda je hipoma narasla do kolen in ljudje niso mogli več izstopiti iz avtomobilov. V njih pa tudi ni moglo biti ravno prijetno. Črno vodovje je nosilo kopice smeti, med katerimi so kravale debele podgane. Terminalna lepota. Če sem stopil iz gajbe in se naslonil na ograjo, sem videl to sprano dvorišče nekje v Bangkoku, na katerem so se igrale bajno lepe hčerke lastnika hotela, vse kakih trinajst let stare. Na ukaz bi spal z njimi, če ne bi imel določenih etičnih zavor.

Za nekaj dni sem odšel na otok Ko Sameth, nekaj takega, pred katerim so me vsi po vrsti svarili, češ da je malaričen. Rekel sem si, potem pa nič kot naravnost tja. In je bilo res hudo, povsod opozorilne table, kako se je treba obnašati, zvečer da je treba biti previden, kokodek. Previdnost je bila povsem odveč: takoj ko je padel mrak, so navalili roji zbesnelih brenčočev, agresivnih kot satan, in sploh ni bilo kaj paziti. Še zrak je bil kužen, ampak če si gotov, da malarije ne boš staknil, je tudi ne. Tam sem spoznal Philipa iz Francije. Sredi tiste povodnji oprtanih satelitov je bil čudna pojava - v brezmadežno beli srajci, elegantnih čevljih, z ruto okoli vratu in v roki častiljiv usnjen kovčez. Tak je že več kot pol leta romal daleč po Aziji. Če je kovček odprl, je prav na vrhu ležala uokvirjena slika njegove mame. Kamorkoli je prišel, ji je prvi namenil najuglednejše mesto. Drugače je ni omenil z nobeno besedo, tudi mojih kolobocij ni hotel slišati. Vsak večer sva pila viski Mekong, nagnusno ceneno zadevo, posedala po grobo iztesanih lokalih ter opazovala hipije pri postavljanju šotorov. Bungalov je stal dve marki, a njim je bil to strošek preveč in so raje spali v šotorih. Komaj so zlezli vanje, se od znotraj zaprli, sva prihitela ter izpulila vse kline. V tisti vročini, v podrtem šotoru, je moralo biti super zoprno iskati ključavnico na zadrugi. Cepala sva od smeha, in ko so iz najlonskih žgancev pokukale zmeštrane lasulje, iz

katerih so moleli kančki zbesnelih frisov, sva se še bolj krohotala. Prav tako rada sva zalezovala turiste pri parjenju. Morala sva biti izredno previdna, ker je les izdajalsko škripal, a indijanske veččine so se obrestovale, saj mreže proti komarjem ostrini čutov niso bile kos. Dogajanje so mehčale v risanko, da so nama neokusne podrobnosti ostale prihranjene. Zelo sva se vživela, in komaj se je kateremu prizadetih, v glavnem so to bili moški, od silne stiske podrl kupček, sva ga oponesla in rezgetaje izginila v noč. Ves čas sva se režala, s Philipom. Ko me je leto kasneje obiskal v Berlinu, sva se štiri dni samo smejala. Bil je v redu tip, malo v stilu Betty Blue. Potepal se je z enim samim namenom priti v nevarne situacije. Odhajal je v slume, iskaje beznic, kjer mimogrede švistne nož, v bordele, ne fukat, temveč vdihavat nevarnost. Bil je v Macau in le v krajih, kjer ni turistov, je iskal svoj izziv. Hotel je biti čim bliže zraven, ko vzdušje iz miroljubja rigne v pretep, in mu je vedno uspelo, mislim, še je bil živ.

Po enem tednu so mi počitnice na plaži, vsem lepim dogodkom navkljub, začele presedati. Vrnil sem se v Bangkok. To mesto me je fasciniralo, ker je moderno, hitro, hkrati pa nadvse kulturnotradicionalno. Polno je eksotičnih vedut, starih običajev, prostitutk, finih cap, vsega. In vse je skoraj zastoj, kajti Bangkok je rodilo vseh imitacij, en sam plagiat. Restavracije se nizajo kot perle na ogrlici, v njih predvajajo piratske kopije najnovejših filmov, da bi bolje prodali jedila. Sediš tam, obeduješ specialitete in gledaš zadnjega Jamesa Bonda, novega Batmana ali kaj vem. Po večerji sem pohajkoval po tržnicah fuka, nato sem se stisnil v kot kakega bara ter opazoval, kako odredi okcidentalnih debeluhov jagajo tajske lepoticke, ki so res lepe, v stranskih ulicah pa stojijo osemletne deklice in dečki. Tako pač je v Bangkoku, zakoračiš v lokal nedolžnega videza, ko že prižgolijo mladenke z refrenom: You look like Tom Cruise, ker Tom Cruise je bil tisto poletje ena a zvezdnik. Nemudoma ti priznajo, da te ljubijo, vprašajo: Si poročen, od kod prihajaš, se hočeš poročiti z mano, me odpeljati v Germany, in če odmahneš, da si že stokrat poročen, ti rečejo: Kje imaš prstan, kje imaš prstan? To je približno vsa angleščina, kar je premorejo. Če te kupčija ne zanima in bi rad imel mir, lahko zadeva kmalu postane moreča. Resnica pa je, da so videti hudimano dobre.

V Bangkoku sem ostal deset dni. Potem je bilo konec hrepenenja, prišel je čas vrnitve, snidenja z Evo.

Torej Frankfurt. Že ko sem ugledal tisti beton, letala, odurna poslopja, sem zaslutil, da tu nekaj ne bo v redu. Nisem bil prepričan, ali bo Eva sploh tam. Res je ni bilo. Telefoniral sem njenim staršem v južno Nemčijo. Oglasila se je mama, živ zmaj, rekla: Eva je na poti in pridite na obisk, zelo bomo veseli. Odvrnil sem: Ja, najlepša hvala, in si mislil: Samo tega nikar. Preveč sem vedel o tej grozljivi družini, sploh pa nerad obiskujem roditelje ljubic. Imel sem čuden občutek, da Eve ne bo, potem je nenadoma stala pred mano. Skoraj sem padel na hrbet. Trenutek, ki sem ga željno čakal tri mesece, je nastopil, moj azijski sonček. Opijanjeno sva tavalala skoz letališke hale, totalno sem jo objemal. Avto je stal direktno pred vhodom. Ko sva sedla vanj, je Eva brez slepomišenja ustrelila, da odhaja v Barcelono. Vzelo mi je sapo,

skoraj bi umrl. Zakričal sem: Kaj, kaj se ti je zmešalo, dva meseca in pol me ni bilo, pisal sem ti kot blazen, tako sem te pogrešal in zdaj praviš, da greš v Barcelono, grem s tabo v Barcelono. Brezciljno sva se vozakala po Frankfurtu, tem najgršem mestu. Že samo po sebi je dovolj neznosna zadeva, potem še to. Šla sva v neko posrano kavarno, natakár je bil nemogoč, moje razpoloženje pa je navpično padalo. Odpeljala sva se k Maini in sedla na zelenico. Bil je toplek oktobrski dan, vendar žalostne okolice ni prav nič polepšal. Črna reka, zdudlana trava, bolna drevesa in za nama hrup avtoceste. Tam je prišla z besedo na dan: da ji je žal, nekako ji ni več do tega, oddaljila se je od mene. Strgalo se mi je, vse mi je padlo na glavo, samo še kričal sem: zakaj, zakaj in zakaj. Le kaj naj bi mi odgovorila. Moja pisma so jo spočetka radostila, v tem smislu mi je tudi dvakrat odpisala, a zlagoma ji je postalo vse skupaj preveč, kot anakondi, ki davi vola in umira od lakote. V tretjem pismu mi je to sporočila. Ta kretenska Sandra, takrat sem jo šele sovražil! Eva je nadaljevala, da tako ne gre več naprej, preveč se je odtujila. Ni mi šlo v glavo, mislil sem, da imam prislruhe. Ves ta čas sem se totalno fiksiral nanjo. Prejel sem ti pismi, verjel, da nič ne more iti narobe; če se dva človeka ne vidita, se v tem času ne more zgoditi nič slabega. Ponovila je, da odhaja v Barcelono, v redu, malce sem se umiril. Nekje je bilo treba prespati, rekel sem: Pridi, greva v Pariz, ne vem čemu. To se ji je zdelo sprejemljivo. Sedla sva v njeno razsuto katrcó in se odpeljala. Zgrešila sva smer ter zagledala tablo z imenom Darmstadt. Darmstadt, mestu so dali ime Črevesje, kakšno kozlanje!

Nekje v Loreni sva prenočila v mizernem hotelu za sto frankov. Za tak denar dobiš v Franciji umazano kamro, ki nagravnó smrdi po spermi. Cela bajta je zaudarjala. Na najini postelji je pred nama fukalo vsaj tisoč parčkov. To isto sem skušal uprizoriti z Evo, brez uspeha. Za hip me je prebila misel, da je zdaj vsega konec, potem sem se zbral. Bilo je nekaj mizernega šlatanja, ki ga je utrujenost frenila v nočno posodo.

Zjutraj je šlo obema bistveno bolje. Evo je napenjalo od razposajenosti in veselja, da sva spet skupaj. Pri njej je bilo to skoraj pravilo - en dan brezmejno sranje, naslednje jutro pa juhuuu, koliko stane svet! Neučakano sva se veselila Pariza. Pobrala sva dva mala štoparčka, ki sta spretno prižgala džojnt ter se zabavno obnašala.

Pariški hotel je bil še večji smrduh, posebno bide. Pustila sva teči vodo, a ni kaj prida pomagalo. Tisto noč sem postal jezen, kaj se to pravi, lepa reč, vse ima svoje meje. Hotel sem spati z njo, porka duš! Njene želje so bile diametralno nasprotne. Slabo mi je šlo, svet mi je prdnil v obraz kot betičasta prašnica. Na Baliyu, povsod, sem čičal na plaži kot buda iz porcelana, obrnjen proti Berlinu, ter ji pošiljal lecnate srčke. Spretno kot hiperrealist sem si v živih barvah naslikal, kaj vse bo, ko bova spet skupaj. Bila sva v Parizu, zjutraj in si šla samo še na živce. Na postaji Saint Lazaire sem ji velikodušno kupil vozovnico, nato je bilo treba ubiti dan do večera, ko je šel vlak za Barcelono. Zmenila sva se, da katrcó dostavim k mojemu očetu, kjer sem pustil mercedes. Nameraval sem ostati pri njem nekaj časa in se potem odpeljati k mami. Dogovor je bil, da se z Evo čez tri tedne dobiva v Marseillu, se vrneva po njeno

karjolo in... kdo ve. Telefoniral sem Jac, ki se je v Parizu trudila uspeti z modno agencijo. Povedal sem ji, da mi gre blazno slabo, da potrebujem opore. Predlagala je sestanek v café Beaubourg, ki ni tak gnus kot café Coste, kamor po obisku v Centre Pompidou obvezno derejo Nemci. Vseeno je zoprn, kola stane devet mark in je v bistvu enako zajebano. Srečanje ni bilo od muh. Eva je bila ravno na stranišču, ko je vstopila Jac, z obrazom, spačenim od bolečin. Imela je nove čevlje. Ko sta si pokimali v pozdrav, je nastal svojevrsten trenutek. Evi je bila Jac zelo všeč, narobe je bilo tudi tako. Napetost med njima je snela balast depresije z mojih ramen. Opazoval sem ju, kako se gledata, dokler Eva ni šla. Poslovilni poljub je bil ves plundrast. Da se ogrejem, sem zvrnil šilce. Ker ni zaleglo, sem ruknil še enega. In tako dalje, daleč je sonce. Jac me je dobro tolažila. Rekla je: poživigaj se, bo že pricivila nazaj, na kolenih te bo prosila, če te sme spet držati za roko. Potem mi je šlo nekoliko bolje. Takrat je Jac še bila podstanovalka pri nekih ljudeh, ki niso dovoljevali obiskov. Tako sem sredi noči odrinil proti Nemčiji, precej pod paro, z verigo neprespanih noči v riti. Vozil sem po regionalkah, ker je denar za avtocesto popil alkohol, z razčefukano katro; v njej sem nekje na poti zadremal.

Glede Eve se nisem še čisto vdal v usodo. Rekel sem si: Potrpi, se bo že še premislila. Malo sem jo pa le poznal in sem vedel, da če danes kaj reče, je lahko jutri že čisto drugače.

Oče me je bil vesel prvih deset minut. Ostal sem dva tedna. Obiskal sem stare prijatelje. Pofukal sem Esther, ki je že dolgo ni nihče tepel. Zanj sem bil ravno prav razpoložen. Videl sem Susi Ungeheuer, za šankom bara v Bochumu. Ona me ni. Potem sem odpotoval v Marseille. Tistikrat sem spal pri čudaški nečakinji, stari devici, ki se je neprestano sklicevala na Jezusa in verjetno še nikoli ni fukala, če pa že, zadnjič v prejšnjem stoletju, ko so to počeli v rokavicah in s plašnicami na očeh. Grozno, vstajati sem moral ob osmih zjutraj, ko je šla v službo. Ni me hotela pustiti samega v stanovanju. Ob desetih zvečer, ko se je vrnila, sem tudi jaz smel noter. Ne vem zakaj, saj nisem bil musliman. Dnevi so bili dolgi, obiskoval sem mamo, ampak več ko nekaj ur pri njej nisem zdržal. Postal sem preveč nervozen, nato sem se presedel po brezličnih kavarnah ali pa užival družbo nečakinje in njenih himen Jezusu.

Eva je poklicala, me po naključju tudi dobila, ker je, kot se zanj spodobi, klicala zadnji trenutek in mi sporočila, da prihaja naslednjega dne ob treh popoldne. Lahko bi si mislil, da mi pred deveto ni treba laziti na postajo. Zamudila je vlak, več njih. Čakal sem jo šest ur, na tisti grdi marsejski postaji, prepolni tujskih legionarjev, klošarjev in imigrantov. Pri vsakem vlaku, ki je prihajal z zahoda, sem stekel na peron in stegoval vrat kot plešast puran. Postajalo je vedno bolj pozno, jaz pa sem hotel še zadnjič k mami. Ko je naposled prispela, sva si padla v objem, da je drhali okoli naju skoraj izpahnilo šobe od žvižganja. Bila sva srečna. Po šestih urah čakanja in negotovosti to niti ni bilo čudno. Pohitela sva v Vitrolles, kjer je bil moji mami primeren dom onemoglih. Kraj je v bližini letališča, grd kraj, toda pri morju. Kljub pozni uri so naju spustili noter. Poznajo me, vejo, kako je, in so veseli, da jo sploh kdo

obišče. Dve debeli črni sestri s preobilico materinskih hormonov sta me kot običajno priželi nase v pozdrav, da sem se skoro zadavil. Mama se je pokazala z najboljše strani. Pristrčno je pozdravila Evo. Kadili smo njene galouises brez filtra in imela je glavno besedo. Povedala je sicer kup neslanosti, pa kaj, važno, da je bila zadovoljna. To je bil eden zadnjih svetlih intervalov v njenem življenju. Bilo je jeseni devetinosemdesetega, ko sem še imel občutek, da brez večjih težav izoblikuje besede, da se z njo še da pogovarjati. Kmalu zatem jo je dar govora nepreklicno zapustil.

Eva je obisk dobro prestala, bolje, kot sem pričakoval. Vedel sem, kako občutljiva je na invalide ter prizadete, ker ima njen oče multiplo sklerozo. Baje se vleče po hiši kot ranjena bogomolka in pretaka krokodilje solze. Z mamo je Eva, vsa nasmejana, sproščeno žeberala v francoščini. Vse je bilo v najlepšem redu. Čutil sem toplino v prsni votlini in drobcen občutek, da je spet moja.

Sedla sva v črni mercedes, model črtica osem, kot ga imajo vsi avtonomi, in odrinila proti Nemčiji. Vozila sva sto dvajset na uro, ker ni šlo hitreje, po dolgočasni tripasovnici. Sredi noči, nekje med Marseillem in Lyonom je prišlo do scene, ko so bile vezi med nama uničene, odpihnjene v nepovrat. Ustavila sva na počivališču in tam se je ustavilo vse. Najina zgodba se je končala na zasvinjanem, glasnem počivališču v hribih med Marseillem in Lyonom. Spila sva kavo, potem sem se je dotaknil, hotel sem jo poljubiti, ona pa se mi je divje iztrgala. Svet se je zame dokončno sesul. Eva se je zleknila čez zadnje sedeže in zaspala. Potem sva bila enkrat v Alzaciji, peljala sva v enem kosu, štirinajst sto kilometrov. Zamenjala sva se za volanom. Ko sem se predramil, je šlo nekako. Sprijaznil sem se s potekom dogodkov. Pri mojem očetu je Eva brez besed presedlala v svoj avto in odšla.

Vrnil sem se v Berlin. Čez slab teden me je Eva poklicala, rekoč, da me potrebuje, v Berlinu je to z nama drugače. Dal sem ji prav - tam sva se vedno imela odlično, a komaj sva kam šla, so se začele težave. Izlet na Bavarsko je bil čista katastrofa, kakor vsi ostali izleti. Rekla je, tu je drug film, ni bilo tako mišljeno. Strinjal sem se, brez če in ampak. Spet je steklo med nama. Potrebovala sva najini majhni, prepoteni, umazani dvoriščni stanovanji, da sva lahko tam na tleh fukala. Ponoči, izključno ponoči sva se ljubila.

Devetega novembra sem se z Evo dobil v baru Oranien. Z menoj je bil Feliks, moj gej prijatelj. Vzdušje je bilo bedno, Eve in mene tudi ni razganjala radost, celo Feliks se je sumljivo mlačno spogledoval. Prvi sem odvrgel zastavo, rekel Evi: Tako, jaz grem, spal bi pri tebi, doma imam obiske. Dala mi je ključe in dolg poljub, v zadnjem kotu O bara. Lastnik, pripiljen gej aktivist, za spremembo ni zarenčal: Pejta se lizat drugam. Feliksa naj bi zapeljal v Charlottenburg in tako sklenil en dan moje mladosti. Na Moritz Platzu je bil živahen promet. Čudno, sem si mislil, običajno je ponoči ta del Oranienstrasse kot izumrl. In zakaj stojijo ob cesti gruče hipijev, če me ne vara vid, kot iz naftalina vzetih, in kričijo: Dobrodošli, dobrodošli. Iz golfa z vzhodnonemško registracijo je visel grozd divje mahajočih ljudi, zares nenavadno - nikoli videl, nikoli

slišal, da bi se tako razživel. Nenadoma sem stal v koloni, sam med trabanti, in vse je vzklikalo: Dobrodošli, dobrodošli. Ničesar nisem razumel, ugibal sem, kaj pa tokrat snemajo dobrega: vsi so vreli iz tiste provokacije - mejnega prehoda, ki tega imena res ni zaslužil. Zagledal sem štopati štiri Vzhodnjake in jim ustavil. Stlačili so se na zadnji sedež ter eden čez drugega vpili: Zum Ku' Damm, zum Ku' Damm, hočemo na Ku' Damm. Potem so povedali, da je Zid padel. Kako, a se vam meša, mi je ušlo. Bili so totalno fascinirani: Še do pred kratkim smo ležali v postelji in zdaj Zahodni Berlin, tu je vse veliko svetleje! Ku' Damm, hočemo na Ku' Damm, še nikoli nismo bili na Ku' Dammu. Torej sem jih peljal tja, ampak povsod so bile same kolone. Checkpoint Charlie je bil preplavljen z avtomobili in poskakujočimi ljudmi. Neki Italijan je postavil na cesto ves alkohol, kar ga je premogla njegova osteria. Madonna, madonna, se je veselil še bolj kot vsi Nemci. No, zgodovina ga je kmalu izučila. Nekako smo se prebili na Ku' Damm, ki je bil absolutno zaštopan. Povsod sami Vzhodnjaki. Ni jih bilo težko prepoznati po sivih oblačilih in velikih očeh. Pri McDonaldu so uslužbenci metali hamburgerje v množico, vsi lokali so pijače točili zastonj. Kaj takega v Nemčiji! Tri ure sem ostal na tem Kurfuersten Dammu. Vsakič, ko je mimo prikašljajal trabant, so ljudje kot zmešani bobnali po strehi. Sredi križišča z Joachimsthalerstrasse je plesal človek s posebno izdajo časopisa, na katerem je z velikimi črkami pisalo Berlin je spet Berlin. Časopis je držal v zrak in cepetal z nogami kot vudu vrač iz omlednega filma. S Feliksom sva stalno objemala popolne tujce, ker to so počeli vsi in sva verjela, da ne smeva zaostajati. Narod se je kar slinil od enkratne radosti in zastonj alkohola. Bila je mešanica triumfa na nogometnem prvenstvu in oktoberfesta. Počasi sem se evforije zasitil, Feliksa sem dostavil domov, šel k Evi in potonil v zaslužen sen.

Proti jutru je prihrumela Eva. Razburjeno je vzklikala: Ti idiot, prespal si padec Zidu, že spet si vse zamudil, bila sem na Vzhodu. Rekel sem: Neumnost, tudi jaz sem to videl, ona pa: Ne, sploh nič nisi videl, bumbar, drnjohal si, medtem ko se tukaj dogaja blaznica. Ko sem ji razložil, kod sem hodil in kaj sem skusil, in ko sva prvič in zadnjič prediskutirala politiko, sva skušala zaspiti. Ni šlo. Iz radia so neprestano hohnjali eksaltirani saški glasovi: Noro, noro, da jaz še kaj takega smem doživeti! Ob šestih je že zvonil telefon, Evini starši so klicali vsakih deset minut. Televizor je kazal neskončno revijo jokajočih obrazov v avtobusih, pri prečkanju meje, v ospredju pa jelcijoč moderator, nujno potreben defektologa. Patetično. Šel sem po žemljice. Siceršnje praznino ulic je polnilo neko čudno, napol histerično vzdušje. Bila je zgodnja ura, ko zagrenjena delovna masa ponavadi telebani v službo, a tokrat so jo nadomestila bebavo nasmejana bitja velikih oči in dolgih vratov. Mesto je zaudarjalo od povodnji nagravnih trabantov. Gravž rečem zdaj, takrat so spremembe tudi mene navduševale.

Ko se je stišal vihar urnebesne norije, je nastopila preračunljivejša mrzličnost. Kamorkoli sem se obrnil, je vrvelo teh srečnežev od tam prek. Vsi so nakupovali, kot bi šlo za življenje. Spraševal sem se, od kod jim denar. Pred bankami so bile neverjetne vrste. Vsak Vzhodni Nemec je od nekdaj imel pravico do stotih mark tako

imenovanega pozdravnega denarja vsakič, ko mu je uspelo priti v zahodno cono skrepenega rajha. Tako so stale pred bankami množice ljudi. Odprte so bile nove, premične podružnice. Stali so tam z otroki, vsak jih je imel naenkrat po pet, šest komadov, in čakali denar, da so potem lahko kupili banane, sladkarije, plastiko ali pa se pustili deflorirati prvemu porniču. Kant Strasse, moja ulica, je bila prepolna ljudi. V cenejših trgovinah se ni več dalo nakupovati. Bil sem zraven, ko se je razburjala devetdesetletna babica, ki ni mogla priti do svojih običajnih treh keksov. Že pri blokadi Berlina da je stala v vrsti in zdaj ima tega dovolj, jo en drek briga, če je Zid odprt ali ne, ona hoče ZDAJ svoje kekse. Nakupovati se ni dalo nikjer več, vse je bilo izropano. Hoditi sem moral v drage delikatesne štacune, a se mi je zdelo v redu, solidarnost z našimi vzhodnimi sodržavljani.

Do sprememb sem imel vsekakor pozitiven odnos. Redno sem hodil k Zidu, Brandenburškim vratom in tisti večer, ko je Willy Brandt okronal svojo Ostpolitik s slavnostnim govorom, sem šel pred Schoeneberško mestno hišo. Za njim je Genscher oznanil, kateri mejni prehodi so na novo odprti, nato je prišla napoved: in zdaj iz Varšave - glas je že utonil v morju žvižgov - der Bundeskanzler. Ljudje so brlizgali, da bi še grom preglasili. Celo hiper lojalne upokojenke so kričale: Buuuh, poberi se, izgini! Kohl je nedvomno trmasto rekel, bom vseeno govoril, dolžnost je dolžnost, a se res ni slišalo ene same besede. Momper, mestni župan je tudi odžebiral svoje in potem so gospodje naredili fatalno napako, da so za konec peli nemško nacionalno himno. Takrat sem bil prvič in zadnjič nekaj takega kot ponosen German: veliki trg je bil v nekaj minutah popolnoma prazen, ljudje so žvižgali in bežali proč, štirje politiki pa so sami in zelo razglašeno jodlali himno. Nix da. Mislim sem si, če gre tole po svetu, smo ljudje veliko dobili. Žal ni šlo po svetu. Je pa neki navihanec izdal malo ploščo s koncertom štirih politikov, ki blazno razglašeno krulijo himno in v ozadju eno samo žviganje. Od Sex Pistols naprej se nikomur ni posrečilo odraščati takega blagozvočja. Tajčland, Tajčland, iber alles.

Dnevno sem romal k Brandenburškim vratom, pred Zid, na Zid, za Zid in dajal intervjuje japonskim televizijcem, kako depresiven da je bil ta strašni Zid. Samo to so hoteli slišati. Vedno so izbirali blede ljudi mojega tipa. In vse te množice, kamorkoli si šel. Podzemeljska je bila absolutno zabasana. Peroni so bili tako polni, da se ni dalo dihati. Stal sem tam čisto na miru, pol ure in dlje, ter čakal, da me človeška reka pocuzne v vagon. Če bi se to zgodilo v Parizu, bi bilo vsaj sto mrtvih, pri ubogljivih Nemcih pa niti enega. V resnici je grozilo, da bo kdo padel na tirnice. In potem je ta mali despot, ki po zvočniku hruli ukaze, rekel: Prosim, vsi en meter nazaj, in res, cap, cap, cap, je Nemcem uspelo, čeprav se je zdelo fizično neizvedljivo. Fasciniran sem bil, da tako funkcionira - narod raja, a to počne urejeno in lepo po vrsti.

Ljubezenska repriza z Evo je bila kratkega daha. Vdih, dolg tri tedne, tri tedne umiranja na obroke. Nekje med tisto združitevno evforijo sva drug drugega dokončno izgubila. Pojavil se je še ta Erik, njen bivši tip, ki je kot obseden klicaril in se venomer

nekaj kisal v slušalko. Evo je to prizadelo, bila je znervirana. Vse skupaj ji je začelo presedati in potem se je odločila, da bo treba spet enkrat zamenjati kompletno življenje, delček katerega sem bil tudi jaz. Tako je definitivno odvihrala iz jedra moje zgodbe.

Po njej ljubezni, takšne ali drugačne, nisem ovohal večnost in pol. Bilo je več epizod: srečanje v tem ali onem baru, pogledki, poljubčki, montaža kondoma, trdo prigraran orgazem, let breje gume v kot, spanje. Zjutraj sem se prebudil in si mislil: Izgini, ne morem te videti. Bil sem toliko vljuđen, da tega nisem povedal na glas, ampak saj ni bilo česa skrivati. Kopicil sem gole fukade, milne mehurčke, nič drugega. Seks iz navade, da ne zaruzne genitalni park. Mislim, da je bil tega predvsem kriv Berlin. To mesto je destruktivno, kar se ljubezni tiče. Ljudje so ekstremno zaprti vase. Imajo svoje predstave o svobodi, ki je ne kanijo oddati niti en gram. Strahujejo, da je globlje občevanje s kom enako izgubi le-te, da jim bo kaj odvzeto. Nekakšen butast hranilniški princip, ki pa se v vlemestu žal obrestuje.

Mamo sem zvesto obiskoval v rednih razmikih treh mesecev. Z njo je šlo vztrajno navzdol. Ni mogla več govoriti. Slišala me je še lahko in mislim, da me je tudi razumela. Kimala je, ko sem ji pripovedoval o sebi, toda najkasneje po eni uri mi je zmanjkalo štrene, ker nisem dobil nikakršnega odmeva, ni nič rekla. Tudi vprašala ni. Poskušala je sicer govoriti, videlo se je, da se trudi, vendar glasilk ni prepričala, da bi izoblikovale besede. Naporno je bilo sedeti tam in opazovati, kako trije meseci pričakovanja v eni uri izparijo v molk, ki je bil od vsega najhujši. Potem mi je prišlo na um, da bi ji bral kratke zgodbe v francoščini, in to zdaj vedno počnem. Nisem prepričan, ali me razume, vendar vsaj sliši glas svojega sina, na katerega je tako ponosna.

Nekaj mesecev po padcu Zidu sem tudi jaz imel od tega prvič korist - v goste sem dobil Britto iz Erfurta. Spoznala sva se leto dni prej, med regali samopostrežne trgovine v Budimpešti. Zasačil sem jo, ko je v notranji žep vetrovke spustila ukraden artikel. Tiho sem pristopil, da ji prihranim infarkt, in dahnil: Videl sem te. Spretno jahaje efekt presenečenja, sem jo povabil na osvežilni napitek. Namestila sva se v kavarni s pogledom na Donavo in potem tišina. Natakark je prinesel nekaj kvaziavstrogrskega. To sva zapeto srebljala in diskutirala, da so se prostrani gozdovi jezičnih možnosti razodeli kot špice iglastih Alp. Nestrpno sem mencial v škripajočem fotelju iz protja in gorko obžaloval svojo predrznost. Reši se, kdor se more, sem jo brž zmamil v avto, naprej do hotela in že je bila avtentična, mi tako ljuba vzhodna romanca: kot plašen špijun smukneš mimo recepcije, urno zakleneš za sabo, luči ne prižigaš, žaluzija seklja rumeni soj kandelabra, Amerika, hladnokrven poljub, izdajalski javk korodiranih fedrov, šum plastičnih pregrinjal, beg turbo mrčesa, sovražni molk depilirane sobe, ki se zdi trikrat večja kot v resnici, v njej si majhen, razgali se

najnujnejše, nič se ne govoriči, morda so za steno tajni žandarji, takoj se preide k edini točki dnevnega reda, da ne bi zasmrdelo po kakem komplotu, divje se orje, koplje in pluži, čuti se srž rudimenta, vročo potrebo po krepkih, mesnatih sunkih, nič se ne zvrta, se ne vzdihuje in kurči z nepotrebnim dekorjem, suva se pošteno, moralno neoporečno, občutki se skoz kile lignita prebijajo do čutil, a ko jim uspe, so zares tam, znajdeš se v najbolj rujnih globinah popolne tujke, ki fuka kot ruska raketa, nemo, čvrsto, con brio, s pogledom trpežnosti, usmerjenim v dalje, kaj vem, v naslednjo petletko. Ves njen si, ko z mrzlim očesom partijskega kukala, famozno tretje oko, vrednoti tvoj brzgalni drget. Gotovo je kar ona sama tajna žandarka, a to ti ni več nikakršna briga.

Po vrnitvi domov sem imel nekaj časa resen namen obiskati jo v njenem domačem okraju. Obnemogel sem na strminah birokratskih zaprek. No, ruski zagnanež je dosegel, da je Tisočletni Zid čez noč šklemfnil sam vase, Britta pa je skočila v Berlin. Združitevna evforija je še kar trajala, in ko je poklicala, sem si rekel: Krasno, pajdašili se bomo z mladino Vzhodne Nemčije. Potem je stala pred vrati. Videti je bila grozna, skoraj bi je ne prepoznal. Od nog do glave je bila načičkana s steklenimi biseri zahodne konzumne kulture. Skrajno neprijetno je zaudarjala po nekem cenenem parfumu. Feliks, ki je bil ravno na obisku, si ni mogel kaj, da ne bi bleknil: Pa kakšna disko teta je to. Kapnilo ji je, da sva malce drugačna od nje. Šli smo v O bar. Ni ji bil po volji. Tako si tega le ni predstavljala, vse te lezbijke in pedri ji niso hoteli v glavo. Bila je zelo negotova. Nisem ji zameril, saj če bi tja posadil človeka iz bavarskih rovt, se tudi ne bi znal vesti. Britta je obsedela sama v svojem odseku tišine. Z nikomer se ni imela kaj pogovarjati in to jo je prizadelo. Pa tudi nasploh, Berlin jo je razočaral. Verjetno si ga je predstavljala bolj v stilu Pariza, a to pač ni tako in že je imela nos do parketa. Malo čudaška je bila. Po utrudljivih manevrih sva se znašla v postelji. Nobene želje po mečkanju nisem občutil, njej pa se je zdelo umestno zakolovratiti mi tiča. Votlo sem špricnil in takoj zaspal. Ne tako ona, jasno, bila je razpaljena. Prsti so šli kar sami v špranjo. Žvrkljala je, da se je tresla cela postelja. Od tega sem se prebudil in jo zasačil, kako vsa spenjena mešetari tam spodaj. To me je maksimalno odbilo, da ženska onanira poleg mene.

Zjutraj se je popršila z dezodorantom 4x8, s tem ubijalcem ozona, od katerega dobiš garje, ki ga je združitev pljusknila na Vzhod, in to tako izdatno, da sem samo še visel čez rob okna. Obupa me je rešil preblisk. Poklical sem Arturja, ki je kako leto pred mano emigriral v Berlin. Še vedno je bil zavaljen kot sod in v prestolnici suhecv mu je bilo še teže najti ljubico. Šepnil sem mu: Poslušaj, če se zdaj s tole zмениš na kakšnem vogalu, bo šla takoj fukat, Britto pa sem povabil: Halo, tukaj je moj dobri prijatelj, ki bi rad kramljial s tabo. Ni bilo treba dvakrat reči, pogovorila sta se in res se je vse krasno izteklo, jaz pa sem prezračeval stanovanje.

Navdušenje je trajalo dolgo, skoraj leto dni. Ves ta čas je v ljudeh tlel up, da gre z nami lahko le navzgor. Čakalo se je dneva, ko bo Vzhodu vbrizgana prava nemška

marka in bo vse bolje. Junija je prišla in nekaj mesecev potem se tudi še ni vedelo točno, kako stojijo stvari. Kompletna nacija je otrplo zadrževala dih in buljila, kaj bo. Nekako do tretjega oktobra, uradnega dneva združitve. Šel sem na slavlje pred Brandenburškimi vrati. Bil sem mnenja, da moram zadevi kot mož pogledati v oči, da se potem ne bom mogel izgovarjati, kako nisem nič vedel. Nič videl, nič vedel - ta nemški evergreen sem hotel obiti tako, da se sam prepričam, kdo to popeva narodno himno. Ni jih bilo veliko, sploh ne, pri nas v ozadju ni prepeval nihče. Videl sem nekaj nacijev in kako jih betežne starke naganjajo proč: Izginite, tukaj vas nočemo. Istočasno s proslavo je potekala demonstracija z motom Nemčija, drži gobec. Na aveniji Unter den Linden je bahavo donela klasična glasba, vse je bilo grozno praznično in potem so pridrli protestniki ter zakuhali blazen kraval. Bil je ljubek kontrast, ko je očetnjavaške bakanalije preglasilo skandiranje: Drži gobec, Nemčija, drži gobec, in žvižgi in lomljenje stekla in vonj po solzilcu.

Ščasoma me je zbadlo v oči, da je večina prijateljev in znancev, do tedaj strpnih, odprtih do tujcev in vsega tujega, naenkrat iz dna duše sovražila Vzhodne Nemce. Ščepec pikre ironije niti ne bi hodil narobe, toda tako strupeno zaničevanje je begalo. Kot bi se nalezljive klice duševne bolezni, pred katero ni bil imun nihče, nabirale leta in leta in potem v neslišni erupciji zametle vso deželo.

Sovraštvo se je zares razplamtelo s pogromi v Hoyerswerdi, ko so Zahodni Nemci, vsaj tisti svobodoumni, rekli: Kakšno sranje je to, kaj se gre ta folk tam prek. Pri tem igra nemajhno vlogo tradicionalno nemško samosovraštvo. Tudi v prihodnje si bomo klofali glave, ker smo prejako zadržti in resni. Trapili se bomo z vsakim mini drekom in zagrizeno iskali razloge, kajti vse mora imeti neki smisel, neki miselni red, absolutno. Nemci radi utemeljujemo največje bedastoče s "to je vendar smiselno." Vedno smo zaposleni z iskanjem notranjih sovražnikov. Nekoč so bili to Porenci proti Prusom, potem katoličani proti protestantom, danes so Vzhodnjaki proti Zahodnjakom. Spet imajo svojega sovražnika in si lahko družno razbijajo gobec. To je en vzrok, zgodovinski, drug pa je, da ljudje na Zahodu niso nikoli dojeli, kaj je to, solidarnost, na Vzhodu tudi ne, tam je bila le navidezna, ker so jih od zgoraj pridno bunkali, na tak način je vsak solidaren. Na Zahodu ni bil solidaren nihče, pa tudi demokratičen ne. Demokracijo smo dobili oktroirano od Američanov, v pozitivnem smislu. Nemci se je še niso zares naučili, ker stvari lahko spoznaš le, če si jih sam priboriš. Konec koncev je šlo v Zahodni Nemčiji ves čas samo za prerazpodeljevanje blaginje, nič drugega. Našim ljudem lahko odvzameš svobodo mišljenja, veroizpovedi, zborovanja, kar hočeš, če jim pustiš njihove avtomobile, vrstne hišice in počitnice v tujini. Vsaka štiri leta korakajo na volitve, potem nergajo do naslednjih. Kaka razvitejša artikulacija ali celo soudeležba jih ne zanima. Topoumno delajo, temu se pri nas reče pridnost, in edina stvar, ki jih zanima, so žemljice v košku. In zdaj, s tem vzhodnim problemom, morajo nekaj malega oddati. Ne veliko, to je vse skupaj nič, drobtina, ampak tu jih postane strah in kaj naredijo, glasujejo za republikance. Ker v Baden-Württembergu

ne gre nikomur slabo, ljudem tam res ni treba voliti nacistov. Utemeljuje se, da jih je zavedla socialna ogroženost, blabla, kakšna laž. Ta dežela je eno najbogatejših območij v vsej Evropi, ljudje delajo pri Daimler-Benzu, bajno služijo in volijo nacistе, ker jih je strah za njihovo posrano, zajebano, gnilo hiško z vrtom, vse lepo čisto in zdaj bi lahko bilo za prdec manj te lastnine. Tako solidarnost ne more delovati. Med ljudmi brez predsodkov, ki razumejo, da je za naše vzhodne sosedе treba pač malček bolj kratko korakati, to sploh ne bi bil problem. Vendar ne gre, ker se vsak krčevito oprijema posesniške mentalitete in mu niti na pamet ne pride odriniti kaj sosedu. To sicer ni specifično nemški problem, vendar je pri nas res brzanten, ker... solidarnost imajo vedno le revni, to je že od nekdaj tako.

Kot čokolada na torto pride, da danes, enako kot takrat po vojni, ne obdelujemo lastne preteklosti. Leta in desetletja se nam v šolah pere možgane in vest z abstraktnimi ciframi. Vsaj zase vem, da me je ena tistih fotografij v Auschwitzu pretresla bolj kot petnajst let nakladanja o desetinah milijonov mrtvih, ne ljudi, abstraktnih števil. Nemcem se nonstop govori: Vi ste riti, zagrešili ste to in to, to je vaša krivda. Rekel bi, da je bolj naša odgovornost. Ne morem biti kriv za nekaj, kar se je zgodilo pred mojim rojstvom, lahko pa prevzamem nase odgovornost, da se kaj takega ne ponovi. Ampak, če se ljudem permanentno piha na dušo: Krivi ste, osebno ste krivi, vi ste ta zadnji drek, pobili ste Žide, bo to slej ali prej doseglo ravno nasprotni učinek in Nemci so vedno nevarni, ko so izolirani.